

Sygn. akt II KO 70/22

POSTANOWIENIE

Dnia 21 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Pietruszyński

w sprawie wniosku SSN Pawła Kołodziejskiego o wyłączenie go od rozpoznania sprawy o sygn. akt II KK 267/22, po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 21 lipca 2022 r. wskazanego wniosku

na podstawie art. 41 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

**wyłączyć SSN Pawła Kołodziejskiego od rozpoznania sprawy
o sygn. akt: II KK 267/22.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 5 marca 2021 r., sygn. akt II K (...) M. W. i D. W. zostali uznani za winnych popełnienia przestępstwa z art. 207 § 1 k.k. i skazani zostali na kary po roku pozbawienia wolności, których wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 lat, oddając w okresie próby pod dozór kuratora, zobowiązując ich do przeproszenia pokrzywdzonych i zasądzając od oskarżonych solidarnie na rzecz każdego z pokrzywdzonych kwotę 5000 zł. Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonych, podnosząc jako jeden z zarzutów fakt orzekania w sprawie przez asesora sądowego powołanego przez KRS w kształcie nadanym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., skutkujący nieważność orzeczenia przez niego wydanego.

Sąd Okręgowy w S. wyrokiem z dnia 5 listopada 2021 r., sygn. II Ka (...) zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację od tego wyroku w imieniu obu skazanych wniósł ich obrońca podnosząc w pkt 1 jako zasadniczy zarzut kasacji naruszenie przez sąd odwoławczy treści art. 439 § 1 pkt 1 k.p.k. przez niewystarczające odniesienie się przez ten sąd do zarzutu apelacyjnego kwestionującego możliwość orzekania w tej sprawie przez asesora sądowego powołanego przez Prezydenta RP na wniosek KRS, ukształtowanej ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. której status w zakresie procedury powoływania sędziów, cechujący się brakiem niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej, był kwestionowany w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a który również w przypadku trybu powołania asesorów nie gwarantował, że sąd orzekający w takim składzie byłby sądem niezależnym i bezstronnym.

Sprawa kasacyjna została przydzielona SSN Pawłowi Kołodziejskiemu, który złożył wniosek o wyłączenie go od rozpoznania tej sprawy.

We wniosku podniósł, że treść zarzutu kasacyjnego wskazuje na konieczność wyłączenia go od rozpoznania tej sprawy kasacyjnej, z uwagi na fakt powołania go na urząd sędziego Sądu Najwyższego na podstawie uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, której skład został określony ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r. Zdaniem wnioskodawcy w zaistniałej sytuacji procesowej jego udział w rozpoznaniu, zwłaszcza zasadniczego zarzutu kasacji, stanowiłby rażące naruszenie zasady *nemo iudex in causa sua*, co w konsekwencji mogłoby doprowadzić do powstania społecznego odczucia o braku bezstronności sądu i rzetelności procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest zasadny.

W pierwszej kolejności wskazać należało, że na podstawie postanowienia zabezpieczającego wydanego przez Wiceprezes TSUE z dnia 14 lipca 2021 r. Rzeczpospolita Polska zobowiązana została do zawieszenia stosowania art. 26 § 2, 4-6 i art. 82 § 2-5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (tj. Dz. U. z 2021 r., poz. 1904) do czasu wydania przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej wyroku kończącego postępowanie w sprawie C -204/21. Wyrok w tej sprawie do tej pory nie zapadł. Taki stan rzeczy i konieczność zapewnienia

ciągłości rozpoznania wniosków o wyłączenie sędziego, spowodował, że wniosek sędziego o wyłączenie podlegał rozpoznaniu według zasad ogólnych w Izbie Karnej Sądu Najwyższego.

Przechodząc do merytorycznej analizy części argumentacyjnej wnioskodawcy podnieść należało, że przepis art. 41 k.p.k. ustanawiający instytucję *iudex suspectus* przewiduje, że sędzia podlega wyłączeniu, jeżeli istnieje okoliczność tego rodzaju, iż mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do jego bezstronności w danej sprawie. Taka sytuacja miała miejsce w tej sprawie. Mamy tu do czynienia ze szczególnym aspektem gwarancyjnym tej instytucji. Jej zastosowanie nie było bowiem uzależnione obawami o stronnictwo sędziego, ale koniecznością zapewnienia stronie postępowania karnego dostępu do niezależnego i bezstronnego sądu. Analiza treści podstawowego zarzutu kasacji prowadzi do przekonania, że jego przesłanką jest fakt uczestniczenia w procesie powołania asesora sądowego, Krajowej Rady Sądownictwa w kształcie określonym ustawą z dnia 8 grudnia 2017 r., co którego test niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej, w świetle orzecznictwa Sądu Najwyższego i Sądów europejskich, ma wynik negatywny. Bezsporne jest też, że Sędzia SN Paweł Kołodziejski został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego na skutek rekomendacji, tak właśnie ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa. Zatem, orzekając w przedmiocie wskazanego zarzutu kasacji, musiałby odnieść się do podnoszonych w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz Europejskiego Trybunału Praw Człowieka silnie uzasadnionych zastrzeżeń odnoszących się do udziału w procedurach nominacyjnych Krajowej Rady Sądownictwa, niespełniającej wymogów obiektywizmu i niezależności od władzy ustawodawczej i wykonawczej, w sytuacji gdy w procesie jego powołania uczestniczył ten sam dotknięty wskazanymi zastrzeżeniami organ.

W tej sytuacji fakt, że wnioskodawca rozpoznając przedmiotową kasację niewątpliwie musiałby zająć określone stanowisko, odnoszące się zarazem do jego własnej procedury nominacyjnej, a więc i jego osoby, jest wystarczającym argumentem do uznania, iż ziszcza się przesłanka określona w art. 41 § 1 k.p.k.

Mając powyższe na uwadze, postanowiono jak w części dyspozytywnej.

